

Alfons Balbach

Există viață după moarte?

- 2013 -

Prefață

„Murind omul continuă să trăiască?” Această întrebare apare în mintea tuturor ființelor raționale. Și cine ne va putea răspunde? Incertitudinea în această privință a produs confuzie în multe minți și încă va mai produce. Oamenii de știință nu ne pot spune nimic, deoarece nu au mijloace pentru a investiga acest subiect. Filozofii pot doar să ne prezinte propriile lor ipoteze. Pe noi însă, care suntem dotați cu rațiune, nu ne satisface ceea ce gândesc alții și nici ceea ce credeau părinții noștri. Vrem să știm realitatea. Și cum o vom cunoaște?

Dacă am pune această întrebare Maestrului maștrilor, Isus Hristos, ne-ar spune ceea ce a spus cândva contemporanilor Săi, când L-au consultat în legătură cu subiectele spirituale: „Cercetați Scripturile... Și Scriptura nu poate fi desființată” (Ioan 5:39; 10:35).

Să ne îndreptăm deci către Scriptură, izvor infailibil a toată știința și adevărul, pentru a vedea ce ne spune despre subiectul pe care ne-am propus să-l investigăm.

Autorul

Omul - originea, natura și destinul său în moarte

„La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu... Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:1-3).

„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd” (Evrei 11:3). Prin urmare „ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El” (Romani 1:19-20).

Relatarea inspirată se referă la creațiune cu cuvinte foarte simple, pentru ca să fie înțelese de poporul din acest timp. Pentru binele nostru Dumnezeu nu a folosit un limbaj tehnic, deoarece nimeni nu ar fi fost capabil să-l înțeleagă, nici chiar erudiții oameni de știință din zilele noastre. Trebuie deci să ne mulțumim cu simplitatea limbajului biblic.

Biblia numește această lume un glob (cerc) (Isaia 40:22) și spune că Dumnezeu „suspendă pământul pe nimic” (Iov 26:7). Oamenii de știință din trecut, cu teoriile lor cosmice absurde, desigur că râdeau de faptul că Biblia se referă la Pământ ca fiind un glob ce se mișcă în spațiu, dar în final s-a demonstrat, și astăzi orice copil știe că relatarea biblică este adevărată, rămânând deci evident, cum va rămâne totdeauna, că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat și că înțelepciunea umană este „nebulie înaintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:19).

Dumnezeu a creat prin Sine Însuși nu doar acest pământ, și acest cer, ci tot universul.

Această lume, cu sistemul planetar căruia îi aparține, și bineînțeles, toate celelalte lumi și sisteme planetare din vastul univers al lui Dumnezeu, nu s-au creat prin sine însele, din

Este sufletul nemuritor?

Credința eronată în nemurirea sufletului nu se bazează pe nici o declarație biblică. Întâlnim în Biblie de aproximativ 400 de ori cuvântul „suflet” și de aproximativ 450 de ori cuvântul „duh”, dar în nici o variantă nu este legat de ideea nemuririi naturale.

Dacă protestanții cred în nemurirea sufletului, nu este pentru că au găsit în Scriptură fundament pentru această credință, ci pur și simplu pentru că au moștenit aceasta în mod neglijent de la biserica catolică, care, la rândul ei, a primit-o din filozofia popoarelor păgâne, încorporând-o la religie, la începutul întunecatului Ev Mediu, când păgânismul a invadat biserica și a adus apostazia doctrinei originale, conținută în Sfintele Scripturi. Au fost acceptate încă un mare număr de erezii grave. „Printre cele mai de frunte erau credința în nemurirea naturală a omului și conștiința lui în moarte. Această învățătură a pus temelia pe care Roma și-a întemeiat invocarea sfinților și adorarea fecioarei Maria. Din aceasta a izvorât și rătăcirea cu privire la chinurile veșnice pentru cel care rămâne nepocăit și care a fost încorporată de timpuriu în doctrina papală.

Atunci a fost pregătită calea pentru introducerea unei alte născociri a păgânismului, pe care Roma a numit-o purgatoriu și a folosit-o pentru a îngrozi mulțimile credule și superstițioase. Prin această rătăcire se afirma existența unui loc de tortură, în care sufletele acelor care n-au meritat condamnarea veșnică trebuie să sufere pedeapsa pentru păcatele lor și din care, după ce sunt eliberate de necurăție, sunt permise în ceruri”. (E.G.White, *Tragedia Veacurilor*, pg. 55).

Ceea ce a dat naștere la credința nemuririi sufletului a fost manifestarea agenților satanici (îngerilor căzuți), care s-au deghizat în spirite fără corp ale persoanelor moarte. Din aceste timpuri îndepărtate, comunicarea cu presupusele du-

Unde sunt morții?

Mulți cred că morții buni sunt în cer (rai), iar cei răi în infern (iad). Dar aceasta nu este mai mult decât o fabulă de proveniență păgână, deoarece Biblia învață că morții sunt în țărâna pământului, de unde nu vor ieși până în ziua învierii.

„Dacă omul, odată mort, ar putea să mai învie, ... așa se culcă și omul și nu se mai scoală; cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă, și nu se mai scoală din somnul lui” (Iov 14:14,12).

„Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți *cei din morminte* vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată” (Ioan 5:28,29).

„Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula...” (Daniel 12:2).

„Mormintele s-au despiciat și multe trupuri ale sfinților care muriseră, au înviat” (Matei 27:52). Acești sfinți nu erau în cer, ci în morminte.

„Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci *în locuința morților, în care mergi*, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” (Eclesiastul 9:10).

Vorbind despre Lazăr, fratele Mariei și al Martei, care fusese bolnav și murise, Isus a spus ucenicilor Săi: „Lazăr prietenul nostru doarme: dar Mă duc să-l trezesc din somn”. Ucenicii I-au zis: „Doamne, dacă doarme, are să se facă bine”. Isus vorbise despre moartea Lui, dar ei credeau că vorbește despre odihna căpătată prin somn. Atunci Isus le-a spus pe față: „Lazăr a murit” (Ioan 11:11-14).

Trecuseră deja patru zile de la moartea lui Lazăr, dar el nu se urcase la cer. Dormea în mormânt. Hristos nu l-a chemat din bucuria gloriei cerești pentru a se întoarce în această lume rece și întunecoasă. Nu i-a spus: Lazăre, coboară din cer, ci cerând să se dea la o parte piatra de la ușa mormântului, i-a zis: „Lazăre, vino afară” (Vers. 43).

Promisiunea lui Hristos către tâlharul de pe cruce

Cu toate că Biblia spune în mod evident că dreptii nu vor merge în cer cu ocazia morții, aproape toată creștinătatea menține opinia contrară a acestora și aparent întâlnesc în Biblie câteva puncte pentru a-și sprijini credința. Este indicată frecvent făgăduința făcută de Hristos tâlharului pe cruce: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23:43).

Raiul este locul unde se află pomul vieții (Apocalipsa 2:7). Pomul vieții este lângă râul de viață care izvorăște din tronul lui Dumnezeu (Apocalipsa 22:1,2). Raiul este deci în locul în care Dumnezeu Își are tronul. Dacă Isus și tâlharul credincios ar fi fost în rai, atunci ar fi ajuns în prezența Tatălui.

Rămâne acum să explicăm cum Isus putea să spună tâlharului că în acea zi va fi cu El în rai și în consecință în prezența Tatălui, dacă *trei zile mai târziu* i-a spus Mariei: „Nu mă ține Maria, căci *încă nu M-am suit la Tatăl Meu*” (Ioan 20:17). Versetul 43 din Luca 23 este tradus greșit. Corect el ar fi: „adevărat îți spun astăzi: că vei fi cu Mine în rai”. Diferite traduceri, de altfel, fac mențiunea aceasta. „Astăzi” nu este ziua în care tâlharul avea să fie cu Isus în rai, ci ziua în care Isus îi făcea promisiunea.

Ne simțim perfect justificați să insistăm în acest sens, deoarece textul original nu conține semne de punctuație. Aceste semne au fost introduse în secolul XV.

Unii ar putea să întrebe ironic: Oare tâlharul de pe cruce nu știa că ziua în care Isus îi făcea promisiunea este ASTĂZI? La aceasta răspundem că în Biblie există multe expresii de această formă. Exemplu: „Întoarceți-vă la cetățuie, prinși de război plini de nădejde! O spun și astăzi, că îți voi întoarce îndoita!” (Zaharia 9:12). „Toți cei ce mă ascultați astăzi...” (Fapte 26:29). Vezi de asemeni Deuteronom 8:1,11; 9:1 etc.

Moise și Ilie pe muntele schimbării la față

Un alt pasaj de care mulți se folosesc pentru a trage concluzii eronate pentru a susține falsă credință în supraviețuirea sufletului abstract, conștient și nemuritor este acesta: „El S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele I s-au făcut albe ca lumina. Și iată li s-a arătat Moise și Ilie, stând de vorbă cu El” (Matei 17:2-3).

Moise murise deja de multe secole și întrebarea este cum putea el să apară cu acea ocazie în prezența lui Isus pe muntele schimbării la față? Se pretinde, deci, a lua acest fapt ca argument în favoarea doctrinei nemuririi sufletului. Se crede că a fost „sufletul” lui Moise, care a apărut acolo. Dar din fericire pasajul nu ne oferă nici o bază pentru acest punct de vedere. Să lăsăm Biblia să se explice în scopul de a lumina asupra acestui punct.

Ilie, toți știm, „s-a înălțat la cer într-un vârtej” (2 Regi 2:11), fără să vadă moartea. De aceea nu este ciudat că el a apărut acolo. Dar se insistă că Moise a murit și a fost îngropat (Deuteronom 34:5-6). Cum se explică deci apariția sa pe munte, în cazul în care se neagă existența unui duh abstract, conștient și nemuritor, separat de corp după moartea acestuia? Pentru saducheii care negau învierea, aceasta era de neexplicat, dar pentru acei care credeau în înviere, apariția lui Moise nu a constituit un mister.

Moise a fost îngropat, dar nu a fost lăsat în mormânt. Arhanghelul Mihail, care este Hristos, S-a certat cu diavolul „pentru trupul lui Moise” (Iuda 9) și, se înțelege deci, liberarea lui de sub puterea lui Satan, înviindu-l și transferându-l în cer. „...moartea a domnit de la Adam până la Moise” (Romani 5:14). Moise a fost primul care a sfârșit legătura morții care până aici se extinsese în mod neîntrerupt. Așadar Moise a

Parabola cu omul bogat și săracul Lazăr

A se citi Luca 16:19-31.

În această parabolă mulți cred că au găsit sprijin pentru credința populară potrivit căreia, cu ocazia morții, dreptii merg în cer și nedrepții în flăcările chinuitoare. Cu toate că Isus a început ilustrația sa cu cuvântul „era”, câțiva îndrăznesc încă să spună că aici nu este vorba de o parabolă, ci de o întâmplare reală.

Totuși și alte parabole ale lui Isus au fost prezentate de asemeni ca fiind întâmplări reale. Exemplu: „Era un om bogat, care avea un administrator...” (Luca 16:1 trad. 2001). Totuși această parabolă - a ispravnicului necredincios - niciodată nu a încetat a fi o parabolă - și prin urmare același lucru este valabil în legătură cu parabola „cu omul bogat și săracul Lazăr”.

O analiză a acestei parabole demonstrează că ea însăși nu poate fi aplicată în mod literal, ci doar alegoric. Dacă toți săracii, ar fi fost, cu ocazia morții în sânul lui Abraam, atunci acesta ar trebui să aibă un sân uimitor de mare, în scopul de a putea cuprinde mulțimea de mântuiți. Dacă detaliile din această parabolă ar trebui interpretate în mod literal, atunci toți cei care ar fi în cer ar recunoaște pe iubii lor în flăcările iadului. Tați și mame, de exemplu, vor vedea pe fiii lor care, ca urmare a vieții lor nedrepte, se zbat în chinuri și aud strigătele lor chinuitoare. Cât de trist ar fi pentru cei salvați, un cer în asemenea condiții! Dacă parabola bogatului și săracului Lazăr ar avea o aplicație literală, atunci condamnații, care ar trebui să stea în flăcările infernului, ar avea buze umane (materiale) care ar putea fi răcorite cu puțină apă, adusă pe vârful degetelor. Atunci aceste „suflete imateriale” au buze și degete materiale?

Învierea și distrugerea păcătoșilor la sfârșitul mileniului

Timp de un mileniu pământul va fi pustiu (Ieremia 4:23-26), deoarece păcătoșii vii vor muri toți la cea de a doua venire a lui Hristos și dreptii vor fi cu această ocazie, înălțați la cer. Astfel, în această perioadă, Satan va fi legat într-o închisoare de circumstanțe (Apocalipsa 20:1-3), pentru că nu va mai putea înșela pe nimeni. Dar la sfârșitul mileniului păcătoșii vor învia.

Biblia vorbește clar de două învieri generale. La a doua venire a lui Hristos va avea loc „învierea pentru viață” (Ioan 5:29), care este „învierea celor neprihăniți” (Luca 14:14). Aceasta este „prima înviere” (Apocalipsa 20:6). La aceasta nu va lua parte nici un necredincios, ci numai acei asupra cărora a doua moarte n-are nici o putere” (Apocalipsa 20:6). Dacă există „prima” trebuie să existe și „a doua”. Și aceasta va avea loc la sfârșitul mileniului, deoarece stă scris că „ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei 1000 de ani” (Apocalipsa 20:5). Învierea acestora „alți morți” este învierea „celor nedrepti” (Fapte 24:15) sau a celor ce „vor învia pentru judecată” (Ioan 5:29).

Cineva ar putea întreba acum: Dacă pământul va sta *gol* timp de un mileniu, cum s-a demonstrat, de unde vor veni atunci, după o mie de ani, „neamurile” (Apocalipsa 20:8) celor răi, care vor lua cu asalt cetatea sfântă? Aceste națiuni sunt în mod sigur, și altă variantă nu există, păcătoșii care vor fi înviați atunci. „Când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat; și va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a *mistuit*” (Apocalipsa 20:7,9). În afara cetății existau doar națiunile păcătoșilor, *toți* acei care vor fi distruși. „*Căci ziua Domnului este aproape pentru toate neamurile*. Cum ai făcut, așa și se va face; faptele tale se vor întoar-

Cuprins

Prefața	3
Omul - originea, natura și destinul său în moarte	5
Este sufletul nemuritor?	12
Nemurirea este oferită condiționat	15
Când vor primi dreptii nemurirea?	18
Sunt morții conștienți?	25
Unde sunt morții?	27
Necredincioșii morți sunt în chinuri?	29
Doctrina chinului veșnic - o erezie	31
Explicarea câtorva pasaje dificile în legătură cu pedeapsa viitoare a necredincioșilor	34
„Viermele” care „nu moare” și „focul” care „nu se stinge”	37
Definiții ale „Spiritalului” și „Sufletului”	39
Ființe - spirite	43
Necromanția antică și modernă	50
Promisiunea lui Hristos către tâlharul de pe cruce	61
Moise și Ilie pe muntele schimbării la față	62
Ucid corpul, dar nu pot ucide sufletul	64
Pentru Dumnezeu toți sunt vii	65
În trup sau fără trup	67
Sufletele de sub altar	69
Parabola bogatului și săracului Lazăr	73
Hristos propovăduind duhurilor din închisoare	76
Saul consultă vrăjitoarea din En-Dor	78
Învierea dreptilor	79
Învierea și distrugerea păcătoșilor la sfârșitul mileniului	86
Ce este moartea?	93